

Timpul lucrează mereu

Timpul lucrează mereu

Clipele se scutură cu mare viteză. Timpul este foarte grăbit, astfel că, în goana sa neobosită, ne-a mai retras încă un an din ceea ce aveam de trăit pe pământ. Și cât ne-a mai rămas? Oricum, câțiva stropi, pentru care, Doamne, Te rugăm, învață-ne să ne numărăm bine zilele - acești stropi care ne-au mai rămas - „ca să căpătăm o inimă înțeleaptă”. Fie ca ochii noștri să rămână țintă spre cerul promisiunilor Tatălui nostru divin, în timp ce mâinile noastre să lucreze neobosit la lucrarea pe care o avem de zidit.

În urmă cu un an de zile, la confluența anilor care aproape s-au scurs, sălile conferinței internaționale a fraților din Dearborn, Michigan, S. U. A., vibrau de răsunetul îndemnurilor lui Neemia (2.17): „să ne sculăm și să zidim!” Fie ca, citind aceste scurte reflecții cu privire la conferința frățască internațională care a avut loc în urmă cu un an, inimile noastre să fie însuflețite de o chemare puternică, sub flacăra arzătoare a răspunderii pe care o avem de împlinit fiecare în trecerea grăbită pe acest pământ!

Timpul lucrează mereu. Vreau ca să lucrez și eu. Timpul poate ruina; Eu țin să clădesc ceva. Ca și timpul de grăbit, Mai am încă de zidit... Pân-ce-n veci m-oi odihni? Sus, în cer, când voi sosi.

(H. Bonar)